

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. I. De prædestinatione in communi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

Prima ja-
nua exhi-
bens introi-
tum in has
Consulta-
tiones.

Ne loquar, vetat id reverens
metus.

Nihilominus is, qui admonue-
rat, mihi stimulos addebat, in-
quiens: Ito, quod Deus te vocat,
cum sapius placuerit ipsi ex ore in-
fantium diffundere laudes suas ut
suos confunderet inimicos. Loque-
re de Excellentiss Sanctissimæ Vir-
ginis; sed humilia te, age simpli-
citer, & idioma loquere infantium.
Quamvis infantes non nisi balbu-
tiant, quamvis abs ullâ loquantur
facundiâ, & nec ipsa adhuc sua no-
verint formare verba, nihilominus
oblectant semper genitores suos,
& genitrices suas, eo quod ipsorum
ora è cordis sui loquantur abun-
dantiâ. Ne speres, locuturum te
dignè de Excellentiss admirandæ
hujus Matris; in acceptis tamen
referat ipsa, hoc, quod habes id fa-
ciendi desiderium, & parvulos,
quos impendere volueris conatus,
ad explanandum ipsius Excellen-
tias, & accendendum harum amore

te & alios. Deducam te in supre-
mam hanc regionem magnifica-
rum ipsius excellentiarum, quò
ingredi desideras; Non est ipsa mi-
hi proflus incognita; nam totus
ipsus sum, illiusque servitio à meis
addictus cunabulis: nihil me ita
oblectat, quam cogitare de illâ, &
de illâ miscere sermonem. Nun-
quam deferam te, quoad visus mi-
hi fueris hæc non fastidire collo-
quia.

Experiebar me totum animo
confirmatum, quod sorte tam au-
spicatâ invenerim Ducem tantâ re-
fertum charitate, qui pollicebatur,
quod deducere me veller, quocun-
que volebam; cùmque probè per-
spicerem, ipsum magno mihi adju-
mento fore, ad prosequendas om-
nes nostras Consultationes, instan-
tissimè efflagitavi illum, ut hoc,
quem ipsèmet mihi offerebat, locu-
pletaret me favore. Ipse rem de-
ducere volens ex suâ origine, ita
loqui mihi capit.

ARGUMENTUM.

De predestinatione in communi.

ARTICULUS I.

Quare inci-
piendus sit
sermo de
Sanctissimâ
Virgine, ab
ipsius præ-
destinatione.

Qui benè cognoscere vult veri-
tatem, aspicere illam debet in
Deo ipso; ipse est veritas ex pro-
pria essentiâ suâ, ipse est lumen,
quod demonstrat & ostendit om-
nia. Non invenitur veritas omni-
nò pura, certa, & absolutè infalli-

bilis, nisi in ipso solo, eò quod is
solus sit à se ipso, ens entium, &
veritas originaria omnium verita-
tum. Ex primo hoc ente proced-
unt omnia entia; Et ex primâ et-
iam hæc veritate derivantur nobis
omnes aliz veritates, velut omnes

rivi

rivi è suo dimanant fonte. In ipsa omnes sunt inclusa, velut omnes aquæ inclusa sunt in sinu maris; Ex ingenti hoc elemento ipsa exeunt, & in illud omnes revertuntur: sic nihil est veritas, quàm Deus, vel id, quod est in ipso; id, quod procedit ex ipso; & id, quod revertitur in ipsum.

Hinc est, quod Beati, qui intuentur Deum clarè facie ad faciem, cognoscant omnes veritates universales & particulares in infinità hac veritate, sintque ipsi tam docti, ut nihil ignorent eorum, quæ congruit ipsos scire. Econtra Dammati, qui Deum haud norunt, nullius sunt gnari veritatis, sunt ignorantia ipsa, tenebris involuti æternis. Et nos, qui sumus hic in terris velut in medio inter Beatos & damnatos, parùm habemus veritatis, sed multò plus ignorantiz circa veritatem, juxtà proportionem, quâ cognoscimus vel ignoramus Deum, qui est prima veritas; Et aliter fieri non potest.

Siquidem cum juxta effectum philosophorum, scientia sit cognitio certa & evidens rerum, per principia & causas suas sequitur, eos, qui non cognoscunt causam primam, Exempli gratiâ, Atheos, Paganos, impios & ejusmodi, omnes non esse nisi ignorantes & inscios, nec ullam habere posse certam & evidentem scientiam, siquidem quâ ratione cognoscant aliquid per causas suas, cum causam ignorent

primam: Sequitur econtra, omnes viros bonos doctos esse & imbutos scientiâ, quamvis nullam navarent operam studiis, nisi studio pietatis; quâ enim ratione docti non essent, si cognoscant veritatem primam, quæ omnes includit alias? Regius vates affirmavit, festis esse, frequentare hanc scholam, ut quis evadat doctus: *Accedite ad eum, Psal. 33. & illuminamini*; appropinquate magno huic luminis fonti, & vos illuminabit.

Nonne videtis, quàm bonum sit conversari cum Deo, agere cum ipso in oratione, loqui cum ipso interioriùs, & audire loquentem ipsum nobis in arcano cordis nostri? Discitur ab ipso plus in horâ, quàm addiscatur ab eruditissimis mundi Doctoribus in totâ vitâ. Nonne etiam videtis, quod bonum sit facere simul verba, & colloqui de veritatibus concernentibus Deum? Unum ejusmodi colloquium quandoque nobis erit majori emolumento, quàm diuturnum rerum humanarum studium.

In illo, exempli gratiâ, ubi incipere volumus studere cognitioni Sanctissime Virginis, bonus ordo requirit, ut cognoscamus ipsam per causam suam primam. Ante omnia igitur aspicere oportet ipsam in Deo, & contendendum nobis, ut cognoscamus, qualem de ipsâ formaverit is idæam, quale caperit de ipsâ consilium, qualem intentionem, & quid efficere velit ea admirabili

rabili hae creaturâ; quod propriè est inquirere prædestinationem ipsius æternam. Sed quis penetrare potest in profundas abyssos Consiliorum Dei? *Quis consiliarius ejus fuit?*

Rom. 11.
v. 34.

Quid intelligi possit ex æterno decreto prædestinationis.

Non creavit is hunc mundum ab æternitate, sed ab æternitate formavit decretum creandi illum in tempore. Si præsens fuisses formationi hujus Decreti, quod observari debet velut causâ primâ omnium rerum, vidisses ordinâsse ipsum, ut Omnipotentia totum conficeret opus, extrahendo illud è sinu nihili; ut sapientia divina totam illius disponderet Oeconomiam, locupletans illud infinitâ multitudine diversarum creaturarum, omnem ipsius constituentium pulchritudinem; ut providentia ipsius susciperet gubernationem, id conservando, & prospiciendo necessitatibus omnium Creaturarum, non solum in genere, & duntaxatillarum præcipuis; sed etiam in specie, & minimis quibusque ab altissimo in cælis Seraphim, usque ad minimam bestiolam in terris; Et à firmamento & astris, usque ad tenuissimum atomum aëris. Nihil tam magnum est, nihil tam parvum in toto universo, quod manuum ipsius non sit opus; adeoque & nihil est, quod curæ non sit ipsius providentiæ; Et quia omnes creaturæ virtutem non habent se conservandi, nec gubernandi se intelligentiam, providentia universalis

supplet omnia, conservat omnia, prospicit omnibus, & dirigit omnia ex Decretis æquali ratione invariabilibus & infallibilibus.

Verum: Supremus Creator fabricare voluit parvum quendam mundum spirituales & intellectualem, in magno hoc mundo materiali & privato intelligentiâ. Parvus hic mundus est homo, exquisitissimum manuum ipsius opus, quod novissimum formavit post omnes alias creaturas; Et parvum hunc mundum in comparabiliter majoribus, quam mundum magnum locupletare voluit prærogativis. Ecce tibi prærogatarum nonnullas, quibus voluit ipsum condecorare.

Prima est, quod formaverit ipsum ad imaginem & similitudinem suam, conferens ipsi animam immortalem, quâ redderetur particeps æternitatis Auctoris sui; Exornans ipsum intellectu & voluntate, ad cognoscendum & amandum Deum suum, sicut cognoscit & amat is semetipsum ab æterno; largitus ipsi insuper rationem ad se gubernandum, & plenam libertatem ad faciendum, quidquid voluerit, & disponendum, velut sui ipsius Dominum, cum omni eò, quod est infra se. Ecce tibi primam ipsius prærogativam, quæ exhibet ipsum velut imaginem visibilem invisibilis Dei.

Secunda adhuc major est, quod destinaverit ipsum ad possessionem æternam propriæ gloriæ suæ. Non

Tres magnæ prærogativæ, quibus Supremus Creator ditavit voluit hominem suum per omnes alias creaturas.

Notab

mino-

minoræ pro fine creavit ipsum, quàm ut ipsi conferret fruitionem æternam infiniti cujusdam boni: omnes aliæ creaturæ sunt pro ipso, sed ipse non est pro illis, sed est pro Deo solo. Et dici potest, quod si mundus magnus est mundus hominis, eò quod nil habeat in totâ suâ amplitudine, quòd factum non sit ad famulandum ipsi; homo similiter sit mundus Dei, eò quod nihil habeat in semetipso, quòd factum non sit pro Deo.

Et tertia prærogativa, quæ summè perficit cæteras, est quòd ipse inter creaturas sit velut dilectus Dei, maximâ pollens apud ipsum gratiâ; ipse solus est, cum quo suas capere vult delicias, cum quo habere commercium, familiaritatem & amicitiam intimam, cui sua communicare vult arcana, suas largiri gratias, cujus omnibus annuere vult votis, cum quo arctissimam servare necessitudinem, eò usquè, ut conferat ipso bona sua, propriam personam suam, vitam suam, & tandem id omne, quòd est, & omne, quòd habet. Ecce tibi prærogativas, quas largitur Deus homini soli, quasque nulli alteri elargitus est creaturæ.

Indubitatum igitur est, hanc unicam creaturam plus amari ab ipso, quàm cæteras omnes; hinc non sufficit illi, collocare ipsam sub regimine providentiæ universalis, velut omnes alias creaturas suas: Sed habet pro ipsâ provi-

dentiam quandam particularem, ubi benè dicas, quòd destinet pro ipsâ præcipuam providentiæ universalis partem, uti loquuntur Theologi; & hoc est, quòd appellatur prædestinatio, quæ non est, nisi pro homine solo, seque extendit ad omnes omnino homines: Nam sicut non est nec unica alia creatura, sive magna, sive parva, quæ non sit sub regimine providentiæ universalis, sic nec unicus etiam est homo, sive bonus, sive malus, qui conereditus non sit providentiæ particulari, & soli homini propriæ, quæ est prædestinatio.

Auscultaveram hucusque loquentem mihi magnâ cum tranquillitate, sed continere me non poteram, quin hic interpellarem ipsum, ipsique dicerem: Haud modicâ, Domine, percellis me admiratione: Nam si id, quòd profers, esset verum, sequeretur, omnes homines, nullo prorsus excepto, fore è numero prædestinatorum, omnesque proin fore salvandos. Et judicio tuo, nullus omnino foret reprobus, quòd manifestè oppugnat veritati fidei, quæ verbis luculentis nobis affirmat, numerum reproborum majorem longè futurorum numero prædestinatorum: *Multi vocati, pauci electi.* Verum igitur non est, omnes homines universaliter subesse regimini ac gubernationi prædestinationis.

differentia
inter provi-
dentiam uni-
versalem
& prædesti-
nationem;

Matth. 22.
v. 14.

Notabilis

R. P. 1/4ac Tom. III.

B.

Eia.

Omnes ho-
mines sunt
sub dire-
ctione præ-
destinatio-
nis, sed non
omnes sunt
prædesti-
nati.

Providen-
tia & præ-
destinatio
in aliquo
differunt,
& in altero
conveniunt.

Sap. 12, v.
18.
Cum ma-
gnâ reve-
rentiâ di-
spicis nos,

Eia quæso, respondit mihi, noli errare; Quando dico, quod prædestinatio sit providentia specialis gubernans omnes homines, non dico, quod omnes homines sequantur ipsius ductum & gubernationem; distinguendum hic est inter providentiam universalem, quæ moderatur omnes creaturas, & providentiam particularem, quæ moderatur non nisi homines; Et hæc in aliquo sunt similes, in alio dissimiles: Similes sunt in hoc, quod, sicut universalis non relinquit vel unicam creaturam, qualiscunque illa sit, cujus Specialem non suscipiat curam; ita particularis non relinquat vel unicum hominem, cujus speciali curæ non invigilet ad dirigendum illum à primo instanti vitæ suæ usque ad novissimum. Verum diversæ ac dissimiles admodum sunt in hoc, quod universalis sequi se faciat, sibi que obtemperari necessario ab omnibus, quas moderatur, creaturis, abs eo; quod illis resistendi sibi relinquat libertatem; Et ex hoc ipsa nunquam non est infallibilis. Sed particularis, quæ non nisi homines habet moderandos, non cogit illos necessario, quodcunque vult ipsa, eò quod hi suam habeant libertatem, hæcque magnâ cum reverentiâ disponat eos, sicut dicit Scriptura, relinquens illis semper libertatem resistendi sibi. Ast plerique homines miserabiliter abutuntur libertate suâ; Et licet sint omnes sub direc-

tionem prædestinationis, eò quod non sit alia providentia pro ipsis, & Deus nunquam vel unicum creaverit hominem, nisi ut faceret ex ipso prædestinatum; nihilominus, quia sequi nolunt directionem ipsius, malentes obtemperare depravatis inclinationibus, quamvis semper vivant sub legibus prædestinationis, nolentes sequi illas, semetipsos agunt præcipites in abyssum reprobationis. Deus ex parte suâ volebat ipsos prædestinare, & ipsi seipsum reprobare volunt miserabiliter.

Quamvis igitur verum sit, quod omnes homines dirigantur in hoc mundo per providentiam specialem, quæ alia non est, nisi prædestinatio, non sequitur, omnes prædestinatos esse, aut omnes salvandos fore. Qui sequuntur ipsam, relinquendo propriam suam voluntatem, sunt omnes prædestinati & salvandi. Qui resistunt ipsi, ipsamque deserunt, ut propriam suam sequantur voluntatem, sunt omnes reprobi. Sic omnes, qui salvantur, salvantur per directionem voluntatis Dei, quam voluerunt sequi; Et omnes, qui reprobantur, reprobantur contra voluntatem Dei, & ex propriâ voluntate suâ, quam sequi voluerunt. Perditio nostra nunquam oritur nisi à nobismetipsis: non capimus, nec ponderamus, quanti ponderis ac momenti sit bonus libertatis nostræ usus.

Affer-

Quoniam
intelligi
hæc vult
Si non
prædes-
tinatus, fa-
cile præ-
destina-
tus.

Cur magis
pars boni
num reprob-
etur, & minor
pars prædes-
tinatur, cum
sint omnes
sub direc-
tione præ-
destinati-
onis.

Quomodo
intelligenda
hæc verba:
Si non es
predestina-
tus, fac ut
predestine-
ris.

Assertur quodque effectum quoddam, quasi profectum ex ore alicujus sancti Patris Ecclesiæ (nescio, quis id dixerit, nec etiam, an ab aliquo pronuntiatum fuerit.) Si non es predestinatus, fac ut predestineris; quidquid sit de hoc; si effectum hoc recipitur velut Catholicum & consentaneum veritati, facile intelligi potest: Est enim, veluti quis diceret: Nisi sequaris consilia & curas predestinationis, quæ est providentia specialis hominum, à quâ dependes, velut omnes alij, non es predestinatus; sequere illas, & predestinatus, eris, id est, eris salvus: potes id, si velis, non aliud tibi agendum, quàm ut benè utaris libertate tuâ, quod Deus à te requirit; quare tam miser & malus es, ut abutaris illâ? His dictis substitit parum, & aspiciens cælum, emissio in illud profundo suspitio, seriam hæc & luculentam fecit considerationem.

Hanc ergò mi Deus! an ex propriis donis tuis conficiamus arma, quibus te offendamus, nobisque ipsis lethalem insigamus iuram? Ah infelicem! Ah insensatum me! libertas, quam dedisti mihi, mi Deus, pretiosior est cunctis donis tuis naturalibus; ipsa pulcherrimus character est divinæ tuæ similitudinis, quo honorasti me super cæteras omnes creaturas tuas; Et idè cessare deberem nunquam, quin te benedicerem, te adorarem, tibi grates rependerem, & super

omnia te amarem ex totâ animâ meâ. Nunquam uti deberem illâ, nisi ad implendum omnes divinas voluntates tuas, ad promerendum æternas tuas retributiones; Et insignis hæc prærogativa ex culpâ meâ in maximam mihi vertitur jacturam, nunquam non exponens me periculo damnationis æternæ. Siquidem si libertatem non haberem, offenderem te nunquam, nec inferrem mihi ipsi malorum omnium maximum. Quid igitur prodest mihi insignis hæc prærogativa, cum per eam constringam me tam funestâ servitute? Quid juvat me, ex bonitate tuâ supra cæteras attolli creaturas, si mea malitia exindè capit ansam agendi me præcipitem in abyssum æternorum malorum, quo creaturæ aliæ, quæ hæc catent prærogativâ, dilabi non possunt.

Aufer, Domine, Exspolia me potius libertate hæc, quæ mihi fatalis est, nec potestatem per mitte mihi perdendi me, offendendo te; colloca me potius creaturas inter novissimas, quæ omnem collocant operam ne unquam offendant te, quasque adhibes in omnibus, prout placuerit tibi. Eheu! nonne melius foret omnibus damnatis, non extitisse nisi atomum vel vilissimum terræ vermiculum, quàm ad tuam conditam fuisse imaginem, & liberi sui habuisse usum arbitrij, quibus abusi sunt miserrimè??

Gloriamur heros nos esse ac Do-
minos

Magnam
nobis ipsis
facimus in-
juriam, ab-
utendo mi-
serè liber-
tate nostrâ,
ut nosmet
ipsos repro-
bemus.

minos, eò quod creaturas videamus obedire nobis; verùm cur tantì nostram pandimus libertatem, ut fabricemur ex eà nobis idolum, usque ad contemptum Dei? Et cur tantà protervià propriæ nostræ inhæremus voluntati, ut nonnisi illi velimus obtemperare, aliud quasi non agendo, nisi ut illi faciamus satis; cùm ex aduerso omne nostrum in illam vertendum foret nobis odium, probè gnaris, plurimum esse illam inimicam nobis, & quidem solam, quæ in æternum reddere nos possit miseros ac infelices?

Consilium
valde utiles
pro bonâ e-
ducatione
aliorum.

O quàm necessariò imprimenda foret primitus hæc regula cunctorum animis puerorum, ut nihil tantùm oderint, quàm propriam suam voluntatem, ut illi refragentur semper, ut nunquam non oppugnent illam in omnibus, studeantque ipsam redigere in servitutem, nihil unquam permittentes illi nisi submissionem & obedientiam! Maxima sanè & cæca indiscretio est, ac malè sana crudelisque benevolentia, assuefacere, ut fieri amat, infantes, ut obedientiam sibi exhiberi faciant ab omnibus, propriis etiam suis parentibus, qui, quidquid voluerint, permittant ipsis, & antequàm noverint forma-

re verba, absolutum concedant ipsis dominium, & efficiant quidvis agendi, quidvis audendi facultatem. Nihil sanè majoris momenti est, quàm inst. tuere maturè infantes ad obedientiam; Summum inculcando ipsis horrorem propriæ voluntatis suæ, velut bestię deformis ac ferocis, à quâ solà trahantur in infernum, & servatis in hac vitâ adhuc consignentur supplicij, quibus plurimum torqueantur: Et econtra depingenda est illis voluntas Dei (quam in obedientiâ reperiunt) velut pulchritudo quædam infinita ratione amabilis, à quâ deducantur in cælum, & felices adhuc reddantur in hac vitâ: unico verbo, adblandiendum est ipsis, & elargienda si obediant, sunt eis munera. Probè videbam, Zelum ipsius in documento hoc morali dilapsurum ulterius, hinc interpellavi ipsum, dicens: Sufficit, satisfactum est mihi circa argumentum hoc: Sed credebam, facturum te mihi verba de prædeterminatione Sanctissimæ Virginis, quàm hucusque nec unico terigisti verbo. Volebam id equidem, respondit mihi, & jamjam ad id accingebar, quando interpellasti me. Resumamus.

ARGU.

Nota
quodd
deit
Sanct
Virgi
fuerit
vileg
in om
bus
Effic
hujus
tatis
mag